REVELIONUL FOTBALIȘTILOR

Alături de toți cetățenii țării, fotbaliștii au sărbătorit și ei sosirea Noului An cu bună dispoziție, cu optimism și încredere în viitoare succese.

Pășind într-un an nou, fotbaliștii noștri s-au gîndit, desigur, în noaptea Revelionului, și la întrecerile interne și internaționale care-i așteaptă, la obligațiile care le revin în ceea ce privește continua creștere a nivelului fotbalului în țara noastră, la obiectivele de performanță care stau în fața fotbalului românesc în ceea ce privește reprezentarea pe plan internațional. Închinînd un pahar de vin pentru familiile lor, pentru rude și prieteni, pentru toți cei apropiați, fotbaliștii noștri, strînși în jurul tradiționalului pom de iarnă, au ridicat paharul și pentru suporterii lor, pentru toți iubitorii fotbalului care, duminică de duminică, vin pe stadioane pentru a-i vedea evoluînd și pentru a le aplauda reușitele.

Fotoreporterii noștri T. Macarschi și S. Bakci vă prezintă cîteva instantanee de Revelion. În fotografia de sus, un grup dinamovist, Radu Nunweiller, Sălceanu și neobositul suporter al acestei echipe, balerinul Victor Vlase, împreună cu familiile. În mijloc, stelistul Ion Dumitru și soția sa salută plini de optimism sosirea lui 1973. În fotografia de jos, o „tripletă" inedită, Dumitriu II, Dumitriu I și Dumitriu III, dintre care numai doi se mai află în activitatea competițională, și care au toastat pentru succesele clubului Rapid, ale cărui culori le apără.

Tuturor fotbaliștilor români le adresăm și noi calde urări de succes în anul în care am intrat.

DE LA „CANOANE", LA LIBERTATEA DE ACȚIUNE A POSTURILOR NOI

Am întîlnit destule cazuri cînd, din motive fortuite sau dintr-o inspirație de moment, un antrenor folosește pe unul din posturile echipei (sau chiar pe două) jucători cu totul străini de „legile genului" respectiv. Sigur, fiecare dintre noi cunoaște atîtea exemple, pornind de la „vîrful" Dembrovschi, folosit extremă dreaptă, de la fundașul lateral Mocanu, utilizat în centrul defensivei, de la Dinu, folosit cînd fundaș, cînd mijlocaș, ca să încheiem tabloul cu aspectele (cîteva !) oferite de ultimul tur de campionat. În acest sens șochează, probabil, utilizarea fundașului Deselnicu pe postul lui Oblemenco, și a foștilor atacanți de meserie Kraus și Manea în defensiva studenților bucureșteni, ceea ce nu înseamnă că n-am putea vorbi și de mutațiile survenite în structura dispozitivului de asamblare a unui Doru Popescu, ajuns extremă stîngă în sistemul 4—3—3, a extremei Mioc, retrasă în linia fundașilor, și a tînărului Condruc cel care, remarcat la Baia Mare ca fundaș central, avea să evolueze la U.T.A. printre mijlocași. Evident, ceea ce interesează, în primul rînd, este nu simpla trecere dintr-un post în altul, ci efectul unei astfel de schimbări, generată uneori și de împrejurări speciale. Iar în acest sens vor exista ca de obicei și argumente pro și argumente contra. Important este, însă, ca eficacitatea „posturilor noi" să crească necontenit în avantajul echipei și al jucătorului respectiv. Soluții ?...

Probabil că succesul acestei reîncadrări din mers depinde, cu mici excepții, *de dimensiunea psihică* sub care se înscrie cazul respectiv. Pentru că (nu mai trebuie demonstrat) un jucător care respinge aprioric posibilitatea evoluției sale pe un post nou (vă amintiți de exemplul lui Iordănescu care, în campionatul trecut, a preferat să nu joace, decît să acționeze ca extremă stîngă la echipa sa de club) va rata cu siguranță startul înainte de... start. Și un astfel de refuz nu înseamnă, cum au zis unii, dovada unei personalități certe, ci, mai curînd, recunoașterea sărăciei posibilităților de exprimare. Dacă nu chiar un egoism incompatibil cu necesitățile unei echipe. Dar ca să nu alegem exemple limită, vom insista în sensul acestei dimensiuni psihice pe evoluțiile celor care au acceptat (mai mult sau mai puțin entuziast) noua condiție.

Unii dintre ei scuză jocul slab, acuzînd „canoanele" noii ipostaze, „libertatea de acțiune" redusă într-un nou post, și tot mai puțin vorbesc despre efortul de adaptare la necesitățile echipei. Probabil că se uită că prin „mutațiile posturilor" mulți jucători și-au definit vocația după lungi căutări și am putea exemplifica teza prin fundașul Broșovschi devenit constructor și realizator, prin atacantul Pop, azi fundaș lateral de mare necesitate, prin atacantul Georgevici ajuns unul din bunii fundași centrali ai țării. Și ar mai fi atîtea exemple. Un mare adevăr al vieții pornește de la *relația necesitate — libertate*. Acest adevăr este absolut valabil și în materie de fotbal. Pentru că, concretizînd problema, un jucător care înțelege necesitatea de moment a echipei sale nu se va mai gîndi decît la utilitatea lui maximă, și atunci libertatea sa de acțiune va fi totală. E vorba aici și de o responsabilitate sporită a jucătorului, element adesea ignorat sub pretextul unei personalități prost înțeleasă. Vom aminti două exemple pozitive în acest spirit (deși există atîtea) : *Antonescu și Pescaru*. Primul a jucat pe absolut toate posturile din echipă, pentru că a fost nevoie, o dată, la Arad, chiar și portar. Al doilea a fost în ultimul meci de campionat, cu Steaua, fundaș central, mijlocaș și atacant central. Fără alte comentarii.

Toți cei care într-un fel sau altul se tem de „canoanele" noilor posturi, mai uită și un alt adevăr major : *în fotbalul modern nu mai există o specializare strictă*. Iar în sectorul nostru, încă cu posturi, mutațiile acestea fortuite nu numai că contribuie la dezvoltarea cît mai completă a jucătorului respectiv, dar pot fi și o punte de trecere spre fotbalul modern.

Mircea M. IONESCU

PUNCTE de vedere

ANTRENORI CELEBRI DESPRE LUCRURI APARENT MĂRUNTE, DAR SEMNIFICATIVE

MATT BUSBY (Anglia) : „Antrenorul nu trebuie să uite următoarele : ● jucătorul tînăr trebuie îndrumat de cîte ori apar carențe în jocul său ; i se va arăta cum trebuie să joace și i se va corecta jocul ori de cîte ori va fi nevoie ● să nu încerce să schimbe stilul natural al unui jucător deosebit de talentat ● jucătorii nu sînt roboți ; fiecare are propria sa personalitate, chiar cînd, uneori, fac lucruri care nu sînt pe placul antrenorului".

VICENTE FEOLA (Brazilia) : „La noi se cere frecvent ca extrema dreaptă să se replieze cînd adversarul atacă, să se ocupe de mijlocașul stînga advers și apoi să colaboreze la construirea atacului. Se întîmplă, totuși, ca extrema dreaptă să nu fie în stare să îndeplinească aceste sarcini. El va prefera să alerge după o pasă pentru ca să preia mingea în viteză, să dribleze și să marcheze gol. Dar aceste calități nu sînt de mare folos, dacă antrenorul are nevoie de o extremă dreaptă capabilă să ajute la mijlocul terenului. Jucătorul va trebui scos" .

HELENIO HERRERA (Italia) : „Mulți antrenori cred că atunci cînd preiau o echipă trebuie să facă altfel decît au făcut predecesorii lor, măcar într-o privință. Unii încearcă să amelioreze pregătirea fizică, alții mizează pe scheme tactice, sau se ocupă de tehnica jucătorilor. Pentru mine, toate acestea formează o unitate indisolubilă. De cea mai mare importanță sînt : pregătirea fizică la cel mai înalt nivel, îndemînarea, tactica în funcție de capacitatea de înțelegere a jucătorilor și spiritul de echipă".

ALBERT BATTEUX (Franța): „...Arta golului nu este numai o chestiune de îndemînare. În momentul decisiv, de multe ori tehnica nu are decît un rol secundar. Apar pe primul plan calități psihice, care decid asupra reușitei".

SEPP HERBERGER (R.F.G.) : „Cunosc echipe care formează o unitate funcțională, sînt în stare să joace foarte bine, dar totuși nu ajung în rîndul formațiilor fruntașe. Motivul este foarte simplu : aceste echipe nu sînt capabile să treacă dincolo de un anumit tempo de joc. În momentul în care trebuie să depășească acest tempo obișnuit, toată siguranța lor pălește și moare și nu le mai reușește nimic. O echipă omogenă nu este încă o echipă de valoare. Devine o formație de valoare de-abia atunci cînd este în stare să joace în ritmul cel mai înalt, ceea ce este și scopul tuturor eforturilor de pregătire în fotbal".

TOMMY DOCHERTY (Scoția) : „Jucătorii continentali sînt cu 100% superiori celor britanici la capitolul jocului cu pase. Ei învață de timpuriu să stăpînească balonul. Este un lucru firesc, căci cu cît este mai bună tehnica cu atît mai precise sînt pasele. Jucătorii britanici devin abia acum conștienți de faptul că drumul cel mai scurt către poartă nu este și cel mai bun. Această eroare fundamentală este la originea tacticii „mingea înainte", care în fotbalul modern nu poate duce decît la eșecuri".

MIGUEL MUNOZ (Spania) : „După părerea mea vom ajunge curînd la situația ideală, cînd o echipă de fotbal — la fel ca una de baschet — va ataca și se va apăra cu toți jucătorii. Odată ajuns la această treaptă, fiecare jucător va deveni „all-round" (multilateral), în stare să fie folosit pe orice post. Numerele de pe spate nu vor mai servi atunci decît pentru identificarea jucătorilor de către spectatori".